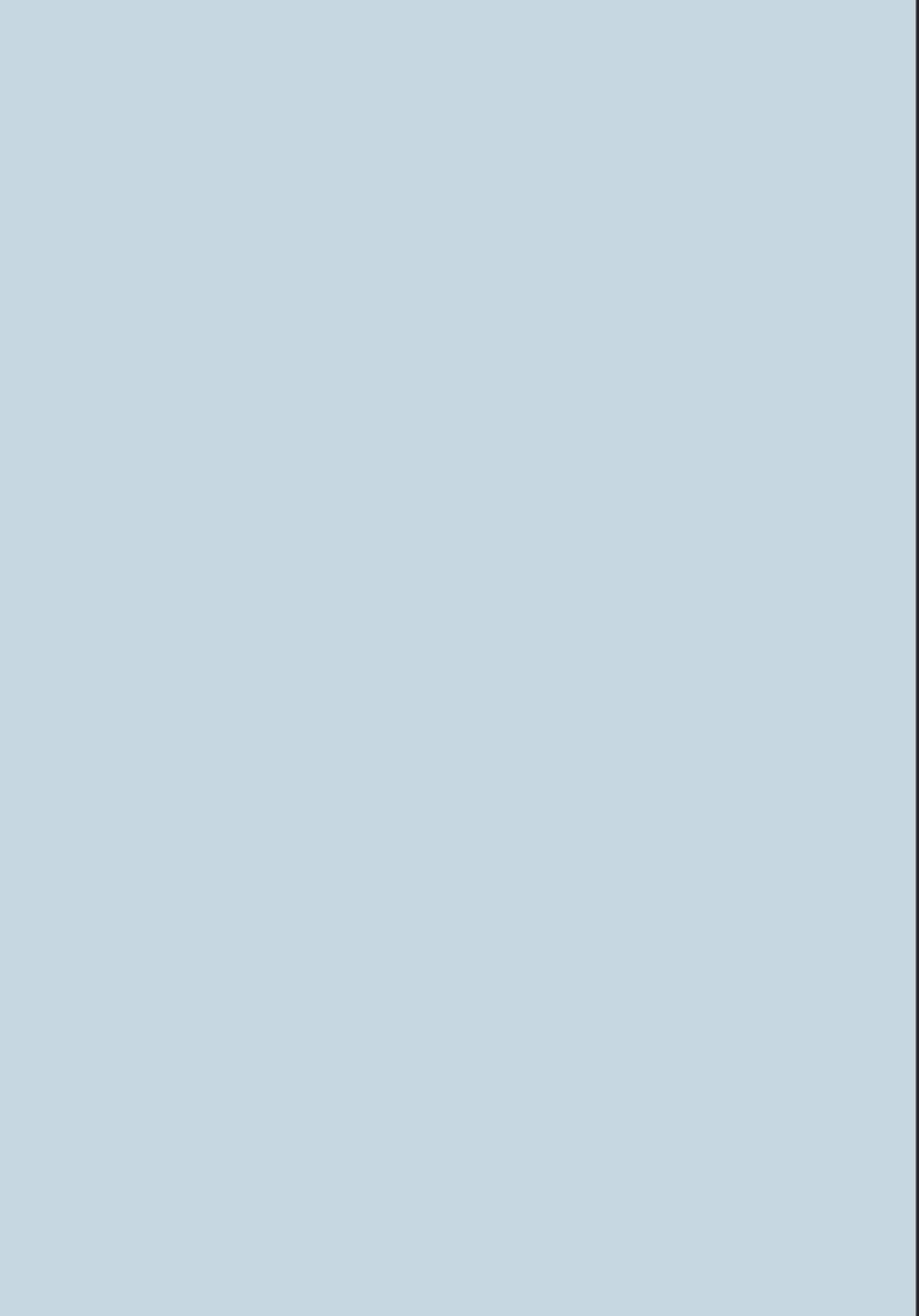

รางวัลวรรณศิลป์อูซเซนี
Eugénie Memorial Literary Awards

มิ่งมิตร

ผลงานที่ได้รับรางวัล การประกวดวรรณกรรม
“วรรณศิลป์อูซเซนี” หัวข้อ “มิ่งมิตร”
ประจำปีพุทธศักราช 2560

รางวัลวรรณศิลป์อุงเชนี

Eugénie Memorial Literary Awards

ผลงานที่ได้รับรางวัล การประกวดวรรณกรรม
“วรรณศิลป์อุงเชนี” หัวข้อ “มิ่งมิตร”
ประจำปีพุทธศักราช 2560

คำนำ

“มิ่งมิตร”

หนังสือที่ระลึก รวบรวมผลงาน ผู้ได้รับรางวัลในการประกวดวรรณกรรม “วรรณศิลป์อุชเชนี” (Eugénie Memorial Literary Awards) ประจำปีพ.ศ. 2560 ในหัวข้อ “มิ่งมิตร” ซึ่งโล่พระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี และในที่สุดเราก็มาถึงวันนี้ วันที่เราได้มีโอกาสรวบรวมผลงานที่ผ่านสายตากรรมการและยืนยันตรงกันว่า “เหมาะสมที่จะได้รับรางวัล”

เราทราบกันอยู่แล้วว่ารางวัลไม่ได้เป็นเครื่องชี้ขาด ตัดสินความสำเร็จหรือความล้มเหลว รางวัลเป็นกำลังใจและไบเบิกทางเล็กๆ ให้คนบางคนก้าวเดินต่อไป ในเส้นทางที่เขาสนใจ การประกวดวรรณกรรม “วรรณศิลป์อุชเชนี” ก็เช่นกัน หาใช่สิ่งสำคัญไปกว่าการได้กระตุ้นให้

คนๆ หนึ่ง หรือสังคมมหภาค หันมาเหลียวมองลมหายใจของแวดวง
วรรณกรรม เพราะคงไม่ใช่เรื่องของการอนุรักษ์วัฒนธรรมเท่านั้น
แต่คงเป็นการก้าวไปให้สูงส่ง ดังคนมีอารย มีรากเหง้า มีความ
สวยงามจรโลงจิต จรรโลงใจ

และในที่สุดเราก็มาถึงวันนี้ วันที่มีงมิตร ได้ร่วมกันบันทึก
สิ่งสำคัญไว้ จากแรงจูงใจของกวี ที่วาดท้องฟ้าให้งดงาม เขียนแผ่น
ดินให้ร่มเย็น “อุชเชนี” เพราะเมื่อกวีหลอมรวมผลงานเป็นหนึ่ง
เดียวกับชีวิตแล้ว พันธกิจแห่งความรักและสันติที่เป็นหน้าที่ของ
มนุษยชาติทุกคน ก็สำเร็จลงภายใต้มือที่ประสานกระชับแน่น เป็น
ดังมิตรแท้ตลอดนิรันดร์

บาทหลวงอนุชา ไชยเดช
ผู้อำนวยการ สื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย

โครงการประกวดวรรณกรรมรางวัล “วรรณศิลป์อุษะณี”

เออเชนี ประคิดณ ชุมสาย ณ อยุธยา หรือที่เรารู้จักในนามปากกา “อุษะณี” มีผลงานเป็นที่ประจักษ์ แม้จำนวนไม่มาก แต่ทรงคุณค่า และโดดเด่นทางด้านวรรณศิลป์อย่างยิ่ง ไม่ว่าจะ เป็นกวีนิพนธ์ เช่น “*ขอบฟ้าขลิบทอง*” “*ดาวส่องนภาดิน*” หรือ ความเรียงร้อยแก้ว อย่าง “*เพียงแค่เม็ดทราย*” ในนามปากกา

“นิต นรารักษ์” นอกจากผลงานการเขียน ซึ่งก่อเกิดแรงบันดาลใจมากมายสำหรับผู้รักทางด้านวรรณศิลป์แล้ว การใช้ชีวิตที่เรียบง่ายอ่อนโยนเอื้อเพื่อต่อผู้อื่น ยังเป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับการดำเนินรอยตามอีกด้วย

“อุซเซณี” เกิดเมื่อวันที่ 6 กันยายน พ.ศ. 2462 สำเร็จการศึกษาระดับประถมและมัธยมจากโรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ ระดับอุดมศึกษาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และได้รับทุนไปศึกษาต่อทางวรรณกรรมที่มหาวิทยาลัยซอร์บอนน์ ปารีส ประเทศฝรั่งเศส เคยผ่านงานหลายๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา งานประชาสัมพันธ์ที่สมัยนั้นถือเป็นเรื่องใหม่ งานจิตอาสาเพื่อสังคม และงานรับใช้พระศาสนาจักรคาทอลิก ทั้งในเรื่องงานหนังสือ เอกสารสำคัญ สำหรับสอนในสถาบันเตรียมผู้ที่จะเป็นบาทหลวงหรือนักบวชชาย-หญิง และสำหรับฆราวาสทั่วไป

“อุซเซณี” ได้รับการยกย่องให้เป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ จากคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ในปี พ.ศ. 2536 และยังได้รับรางวัลอื่นๆ ทั้งรางวัลทางด้านวรรณกรรม อาทิ รางวัลพานแว่นฟ้าเกียรติยศ จากรัฐสภา ร่วมกับสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย หรือรางวัลในหน่วยงานของศาสนา อาทิ รางวัล “Achievement Awards” จากสื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย และเครื่องประดับเกียรติยศของสมเด็จพระสันตะปาปาซิลเวสเตอร์

ชั้นอัศวินทางเขนใหญ่ อุซเซนีถึงแก่กรรม เมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม พ.ศ. 2559 สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนบ่งบอกถึงผลงานและชีวิตอันน่าจดจำ และสานต่อคุณงามความดีของอุซเซนีที่ได้อุทิศตนไว้

สื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย ร่วมกับสภาการศึกษาคาทอลิกแห่งประเทศไทย คณะภคินีเซนต์ปอล เดอ ชาร์ตร กรมส่งเสริมวัฒนธรรม และสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย จึงได้จัดโครงการ ประกวดวรรณกรรมรางวัล “วรรณศิลป์อุซเซนี” โดยคัดสรรและพิจารณาผลงานเขียนที่มีเนื้อหาและลักษณะตามเกณฑ์ที่กำหนด จากผลงานเขียนที่ส่งเข้าประกวดทั่วประเทศ เพื่อพิจารณาคัดสินมอบรางวัลแก่นักเขียนที่มีคุณภาพดี โดยแบ่งงานเขียนเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1.ประเภทกลอนสุภาพ	- ระดับนักเรียน
	- ระดับประชาชน
2.ประเภทความเรียง	- ระดับนักเรียน
	- ระดับประชาชน

ภายใต้หัวข้อการประกวด “มิ่งมิตร”

อินท.

“

จะคอยเป็นพี่เสือเรียกพี่กร่อย
จะเป็นอุนลมเอื่อยเฉียดเฉื่อยฉิว
จะเป็นเสี้ยวเกสรร้อนปลิดปลิว
จะเป็นริ้วไต้งรุ่งแนบคุดงฟ้า

”

“รอยหว้งกำลังใจ”

พริยภุมิ หง่อยกระโทก

รางวัลชนะเลิศ

ประเภทกลอนสุภาพ ระดับนักเรียน

เราดั้นด้นเดินทางอย่างเปล่าเปลี่ยว
เราคุ่มเดินเต็ดเตี่ยวอย่างมีหวัง
เราเหน็ดเหนื่อยท้อแท้อยู่ลำพัง
เราจะยังผูกพันใจอย่างใกล้ชิด

จะเป็นเด่นแสงดาวคืนเดือนดับ
จะเป็นเกลียวคลื่นซบระยับวิจิตร
จะเป็นแดงถ่านไหมไฟชีวิต
จะเป็นแว่วอุทิศเพลงไฟพลั่ว

จะคอยเป็นผีเสื้อเรียปีกเรื้อย
จะเป็นอุ่นลมเอื่อยเฉียดเฉื่อยฉิว
จะเป็นเสี้ยวเกสรร้อนปลิดปลิว
จะเป็นริวไค้รุ่งแนบคุ้งฟ้า

จะเป็นภาพแสงเสร์้าเงาเทียนไข
จะเป็นหม้อก้นใหม่เขม่าหนา
จะเป็นผ้าผืนคล้ำเช็ดน้ำตา
จะเป็นคุ่มชายคาซุกหัวนอน

จะคอยเป็นเมตตาและอาวี
จะเป็นที่ที่จิตใจได้พักผ่อน
จะเป็นความทรงจำฤดูร้อน
จะเป็นรสบทกลอนซบกล่อมกัน

จะเป็นรอยยิ้มแ้มบนแก้มโศก
จะเป็นเหงื่อเปียกโศกบนแก้มฝัน
จะเป็นชื่อแหวดตาแห่งสามัญ
จะเป็นใจสำคัญปันความรัก

จะคอยเป็นชีวิตจิตวิญญาน
จะเป็นมือหยาบกร้านทำงานหนัก
จะเป็นความจริงเที่ยงธรรมพิทักษ์
จะเป็นร่มเฟิงพักผู้แร้นแค้น

เพื่อให้มิ่งมิตรได้ขีดใกล้
เพื่อส่งแจกกำลังใจไปเนืองแน่น
เพื่อคนดีพึงได้รับสิ่งตอบแทน
เพื่อโอดแล่นคลื่นซิวอย่างท้าทาย

เพื่อต่อสู่โลกความจริงนะมิ่งมิตร
เพื่อนาที่ชีวิตเปี่ยมความหมาย
เพื่อราตรีประดับจันทร์คืนฝันร้าย
เพื่อดาวพรายแสงพริ้งส่องผาญ

เพื่อกู้จิตวิญญาณของคนยาก
เพื่อถางถากหนทางอย่างนักรู้
เพื่อพรายหยดน้ำใจไหลกราวกรู
เพื่อขอบฟ้าตราตรูของพรั่งนี้

มิ่งมิตร

“

เก็บดวงดาวทุกดวงในห้วงหา
แทนเรื่องราวความสุขในทุกที่
กรองมงกฏเป็นมาลัยให้คนดี
คล้องไมตรีพุดพ้องคล้องชีวิน

”

“มิ่งมิตร”

เมธาวี ก้านแก้ว

รางวัลชมเชย

ประเภทกลอนสุภาพ ระดับนักเรียน

บนโลกแห่งความต่างทางชีวิต
ต่างความคิดศาสนาต่างหน้าที่
ยลแบบอย่างทางพิสุทธิ์ “อุชเชณี”
สานวิธีแห่งมิ่งมิตรจิตจุนเจือ

ตัวอย่างมิตรใครก็ยอม...พร้อมเป็นมิตร
รักเต็มจิตมิตรก็ยอม...พร้อมช่วยเหลือ
ร่วมทำงานมิตรก็ยอม...พร้อมลงเรือ
การกุลเกื้อมิตรก็ยอม...พร้อมแบ่งปัน

หมื่นปัญหาถ้าโถมระดมพัด
คลื่นภัยซัดชวนให้โลกต้องโศกศัลย์
ตราบมิตรยังคงอยู่เคียงคู่กัน
ภาพของวันอันตราย...สลายลง

เมธาวี

คำชื่นชมมิตรก็ย่อม...พร้อมสรรเสริญ
ทางเจริญมิตรก็ย่อม...พร้อมเสริมส่ง
ทางกิเลสมิตรก็ย่อมลด...พร้อมปลดปล่อย
ทางซื้อตรงมิตรก็ย่อม...พร้อมเปิดใจ

บาปหรือบุญคุณหรือโทษโกรธหรือนิ่ง
ปลอมหรือจริงปล่อยหรือยึดรับหรือให้
รู้แนะนำให้หยุดยั้งก่อนพลั้งไป
และอภัยทุกครั้งเมื่อพลั้งมา

มีความรู้มิตรก็ย่อม...พร้อมเผยแผ่
ยามอ่อนแอมิตรก็ย่อม...พร้อมรักษา
ข้อบกพร่องมิตรก็ย่อม...พร้อมพัฒนา
รักศรัทธามิตรก็ย่อม...พร้อมจะมี

เก็บดวงดาวทุกดวงในห้วงหา
แทนเรื่องราวความสุขในทุกที่
กรองมงกุฏเป็นมาลัยให้คนดี
คล้องไมตรีผูกดวงคล้องชีวิต

สิทธิ์เสรีมิตรก็ย่อม...พร้อมรักษา
ใดคุณค่ามิตรก็ย่อม...พร้อมให้สิ้น
ข้อเสนอมิตรก็ย่อม...พร้อมมลทิน
น้ำใจรินมิตรก็ย่อม...พร้อมเข้าใจ

ความแตกต่างมากมายจะไม่ต่าง
หากรู้สร้างสัมพันธ์อันยิ่งใหญ่
มิตรภาพ...ล้างน้ำตา...ความปราชัย
ล้วนอยู่ใน...กลอนพิสุทธิ์... “อุชเชนี”

อุชเชนี

“

เมื่อโด่งเดียวเรียวเดือนมีเพื่อนล้อม
ขอบฟ้าย้อมชลีทอง งามพ่องไส
เมื่อ “มิ่งมิตร” สกิดทั่วทุกหัวใจ
โลกทั้งใบย้อมพลิบาน ...สานติภูมิ

”

“มิ่งมิตร”

ณรงค์ชัย แสงอัคคี
รางวัลชมเชย
ประเภทกลอนสุภาพ ระดับนักเรียน

“หากโค้งเคียวเรียวเดือนไร่เพื่อนล่อม”

ขอบฟ้าย่อมมีดมนหม่นราศี
หากชนชาติขาดน้ำใจมิตรไมตรี
ทั่วธานีย่อมฉายชัดเพลิงอัธตา

สรรพชีพเปรียบเหมือนเพื่อนร่วมโลก
ร่วม สุข – โศก ฟังฟังอหิงสา
นับตั้งแต่ถือกำเนิดเกิดชีวา
ก็นับว่าลมหายใจใช้ร่วมกัน

เพื่อนจึงเป็นเก็จมณีของชีวิต
เป็นเข็มทิศเป็นแสงทองเป็นของขวัญ
แม้กาลกลายกลืนก็คืนวัน
เพื่อนคงมั่นเคียงข้างล้างทุกข์ตรม

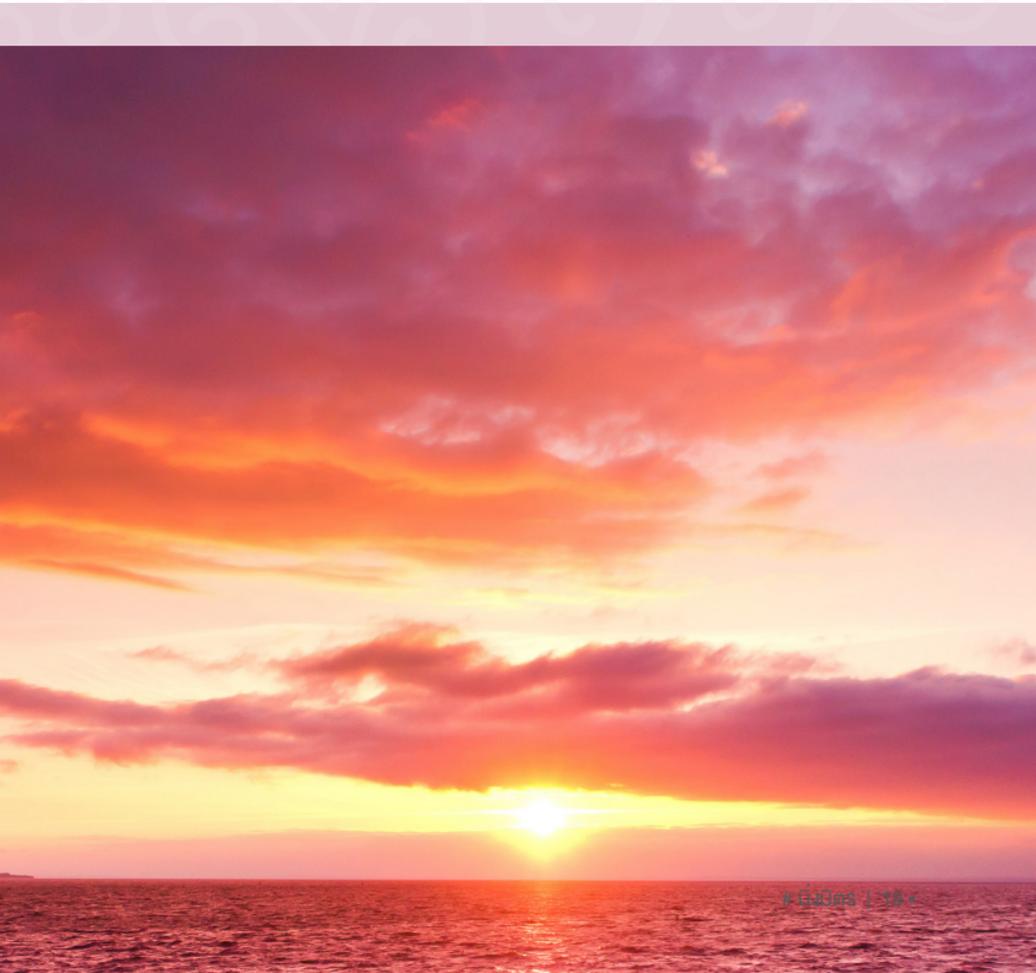
โลกสดใสด้วยนิยามความเป็นมิตร
เสมอภาคเสมอสิทธิ์สนิทสนม
กรองธารธรรมกลั่นน้ำใจให้เกลียวกลม
สร้างสังคมพัฒนาชนตราตรีง

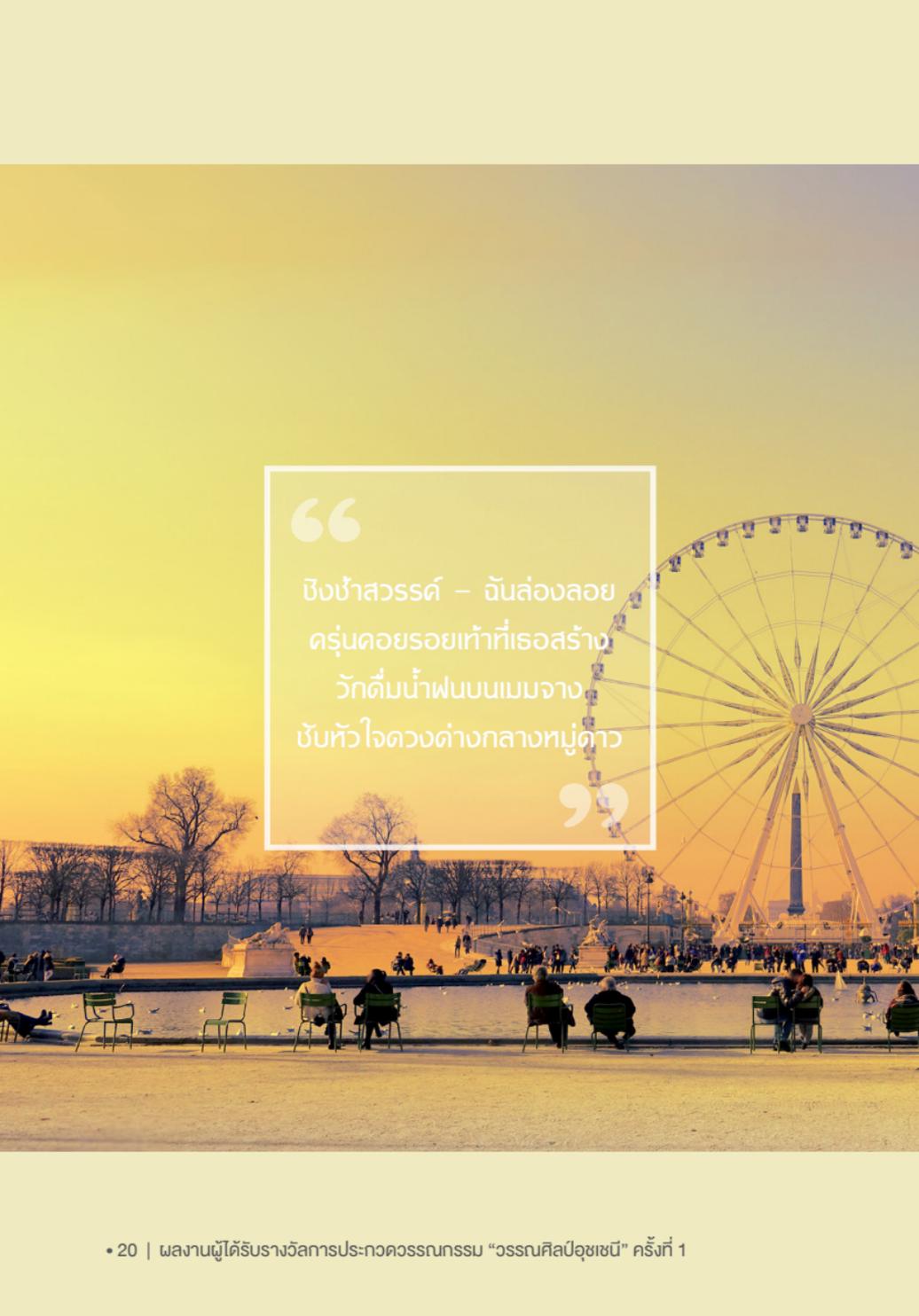
ประโยชน์ตนสำคัญอันดับสอง
ประโยชน์ของมิตรไมตรีคือที่หนึ่ง
ปันรอยยิ้มมิตรภาพอันซาบซึ้ง
รักส่งถึงเพียงมั่นมือใจสือใจ

ยามเพื่อนล้มช่วยนำพาอย่าข้ามหัว
ยามมีดมีขวคอยชี้ทางสว่างไสว
ยามทะเลาะรู้ลดละรู้ภัย
ยามป่วยไข้เฝ้ารักษาคอยปรานี

เห็นเพื่อนสุขพลอยยินดีที่เพื่อนสุข
เห็นเพื่อนทุกข์คอยปลอบใจมิหน่ายหนี
เห็นเพื่อนเหง่คอยชมเชยเผยความดี
เพียงเท่านี้ก็ล้ำค่ากว่าอื่นใด

“เมื่อโค้งเคียวเรียวเดือนมีเพื่อนล้อม”
“ขอบฟ้าย่อมขลิบทอง”งามผ่องใส
เมื่อ “มิ่งมิตร”สถิตทั่วทุกหัวใจ
โลกทั้งใบย่อมผลิบาน ...ศานติภูมิ

A large Ferris wheel is the central focus on the right side of the image, set against a warm, golden sunset sky. In the foreground, several people are sitting on a long, low bench, looking towards the Ferris wheel. The ground is a mix of dirt and snow. The overall atmosphere is peaceful and scenic.

“

ชิงช้าสวรรค์ – อันล่องลอย
ครุ่นคอยรอยเท้าที่เธอสร้าง
วิกตีมน้ำฝนบนเมฆนาง
จับหัวใจดวงต่างกลางหมู่ดาว

”

“เธออยู่บนชิงช้าสวรรค์”

สาวิตรี ทนเสน

รางวัลชนะเลิศ

ประเภทกลอนสุภาพ ระดับประชาชน

แล้วมือฉันก็โบกไกว
ท่ามกลางแสงไฟหลากสีสัน
โล่เลื่อน...ไปยังฝั่งแสงจันทร์
ชิงช้าสวรรค์ช่างเป็นใจ

โล่เลื่อน...เคลื่อนลอยคอยให้หมุน
ฉันขอบคุณที่มีเธออยู่ใกล้
หนทางแต่ละทิศละที่ไป
มีอ้อมกอดยิ่งใหญ่จึงไม่กลัว

บนชิงช้าสวรรค์ – ฉันสนุก
วันคืนชื่นสุขยังเฝ้าย้ำ
ผมเฝ้าชื่นเหงื่อเปื้อนเนื้อตัว
เธอก็ยังลูบหัวแล้วยิ้มมอง

Shirley

โลกหมุนเร็วไปไหมเธอว่า ?
ชิงช้าที่มาชิง – ยิ่งหม่นหมอง
ราวโลกเจียบนิงงัน – ฝันตระกรอง
กอดเปลวไฟสีทองที่ลามเสีย

ฝุ่นเถ้าแหละเท่ารัก ที่รวมไว้
ทั้งคือลมหายใจผู้สูญเสีย
เคยโอบอุ้มพะเน้าพะนอเคยคลอเคลีย
อิงไอรุ่นวนเวี่ยลงเรียววาง

ชิงช้าสวรรค์ – ฉันท่องลอย
ครุ่นคอยรอยเท้าที่เธอสร้าง
วิกตีม่านน้ำฝนบนเมฆจาง
ซบหัวใจดวงต่างกลางหมู่ดาว

โลกหมุนเร็วไปไหมเธอว่า ?
ฉันยังอยากนั่งชิงช้า – คำฟ้าหนาว
เธอยังอยากอยู่กับฉัน – ฝันยืนยาว
เพื่อร่วมสร้างเรื่องราวแห่งวันวัย

อาจเหลือเพียงเงางามของความรัก
ที่จำหักใจลา - น้ำตาไหล
ฉันคงคิดถึงเธอเสมอไป
ว่าสวรรค์ยังใสอยู่ในตา

เห็นมือเธอ...ที่โบกไกว
จากดวงดาวแสนไกล - อยากรไปหา
จูงมือข้ามผ่านกาลเวลา
นั่งชิงช้าสวรรค์ “ฉันกับเธอ”

หมุนตักพิกน่อนก่อนแรมลา
บนชิงช้าสวรรค์...ที่ฉันรัก

Shirley

“

ทุกรอยเท้าที่ก้าวผ่านถึงวันนี้
ผ่านชีวิต ทบับใหม่ – ใสกระจ่าง
พรหมลิขิตวางกฎกำหนดวาง
หรือเราต่างเลือกลิขิตชีวิตตน

”

“มิ่งมิตร”

จุไรรัตน์ แสนใจรักษ์

รางวัลชมเชย

ประเภทกลอนสุภาพ ระดับประชาชน

มิ่งมิตร...

มีดสนิทเพียงใดดวงใจฝัน
ซบน้ำตาแพ้วายแห่งวัยวัน
เธอไหวหวั่นมากไหมในรอยทาง

ทุกรอยเท้าที่ก้าวผ่านถึงวันนี้
ผ่านชีวิต หม่นไหม้ – ไส้กระจาง
พรหมลิขิตวางกฎกำหนดวาง
หรือเราต่างเลือกลิขิตชีวิตตน

มิ่งมิตร...

เธอมีสิทธิ์ขีดหน้ากลางฟ้าฝน
เธอมีสิทธิ์ทายท่าฟ้ามีดมน
จุดคบไฟในใจชนผู้พายัพัง

มิ่งมิตร

เธอมีสิทธิ์ฝากถ้อยรอยจารึก
แนบผนังลงแผ่นดินทุกถิ่นหวัง
สร้างตำนานคนทุกซบปลูกพลัง
ด้วยความรักผลิสะพรั่งอย่างยั่งยืน

มิ่งมิตร...

แม้ไม่มีกรรมสิทธิ์ในสิ่งอื่น
เธอมีสิทธิ์อย่างชอบธรรมในคำคืน
ที่จะหลับ..และจะตื่นเต็มดวงตา

เธอมีสิทธิ์ที่จะฝันถึงวันพรั่ง
ถึงโคนรังเกี่ยวกอดกับยอดหญ้า
เธอมีสิทธิ์จะตระหนักรักนานา
และมีสิทธิ์ปรารณาพระนิพพาน

มิ่งมิตร...

ใจเธอสถิตพิมานสถาน
ข้ามพันทศยุคทุกทรมาน
ตื่นรู้เพื่อเบิกบานในธารใจ

“

เรามีเคยได้อะไรในสงคราม
นอกจากไฟลุกลามโลกลุกไหม้
ทั้งระเบิด ทั้งลูกระเบิด ต่างยื่นไฟ
โลกเปราะบางต่างอะไรกับทฤษฎีฟาง

”

“มิ่งมิตร”

นนทพัทธ์ หิรัญเรือง
รางวัลชมเชย
ประเภทกลอนสุภาพ ระดับประชาชน

เรามีเคยได้อะไรในสงคราม
นอกจากไฟลูกกลมโลกลูกใหม่
ทั้งระเบิด ทั้งลูกปืน ต่างยื่นไฟ
โลกเปราะบางต่างอระไกรกับหญ้าฟาง

เราเลือกมองกันด้วยตาที่เปื้อนตม
เราจึงข่มเหงกันจนเห็นห่าง
เพราะমনุษยธรรมเราทิ้งร้าง
เราจึงสร้างแต่ศัตรูแทนหมู่มิตร

มาวางปืนยื่นดอกไม้ให้กันไหม
เพื่อกลิ่นหอมพาเราไกลความอำมหิต
เธอจะผลิบุปผชาติแห่งชีวิต
ฉันจะโบกปูนปิดกระบอกปืน

ฮิรัญ

อกใครก็มีหัวใจของใครเขา
ในอกเราก็มีใจไม่เป็นคนอื่น
ยิ่งรู้รักที่จะให้ ยิ่งได้คืน
ยิ่งหยิบยื่นน้ำใจให้ยิ่งได้มิตร

คนยึดถือสิ่งสมมุติชอบยุทธแย่ง
ก่อกำแพงแบ่งอาณาประกาศสิทธิ์
คนยึดถือมนษุยธรรมนำชีวิต
ก่อสะพานไมตรีจิตข้ามพรมแดน

คนทั้งโลกนี้ก็เหมือนเป็นเพื่อนบ้าน
ที่จะคอยเงื้อจากรักเหนียวแน่น
เมื่อความรักในโลกนี้มีขาดแคลน
ความเกลียดชังคั่งแค้นก็สิ้นไป

มอบไมตรีบริสุทธิ์หยุดสงคราม
เพื่องดงามสันติสุขทุกยุคสมัย
ทุกทุกคนบนโลกนี้มีหัวใจ
ล้วนคือมีมิตรมิใช่ใครอื่นเลย

A teddy bear is sitting on a large, dark, textured log. The log is positioned in the foreground, and the bear is facing away from the camera, looking towards a body of water in the distance. The sky is filled with soft, white and grey clouds, and the overall color palette is muted and naturalistic. The bear is a light brown color with a soft, fuzzy texture.

“

ฉันก็ไม่รู้หรอกนะว่าใครจะมองความเหงายังไง
แต่สำหรับฉัน มันก็เป็นเพื่อนที่ดีมากคนหนึ่ง

”

“มิตรที่ใครต่าง (ไม่) ใส่ใจ”

นิชาภา บัวสัมฤทธิ์

รางวัลชมเชย

ประเภทความเรียง ระดับนักเรียน

มีมิตร...คำๆนี้คืออะไร? หัวข้อของการประกวดในครั้งนี้ทำเอาฉันคิดอะไรไม่ออกฉันเฝ้าถามตัวเองมาตลอดตั้งแต่ที่ตัดสินใจจะแข่งขันงานเขียน “ระลึกถึงอุชเชนี” ความหมายของมิตรทางสารบัญ ราชบัณฑิตยสถาน ได้ให้ความหมายของคำคำนี้ว่า เพื่อนรัก

ใช่แล้ว...มีมิตร คือ เพื่อนรัก ใครต่อใครก็คงจะคิดถึงเพื่อนสนิทที่เล่นกันทุกวัน หยอกล้อกันหรือเล่าอะไรให้ฟังก็ได้ แต่นั่นกลับคิดถึง...ความเหงา

ความเหงาคือสิ่งที่มนุษย์เกลียด ความเหงาสามารถทำให้คนๆหนึ่งทำอะไรที่โง่งงได้

ความเหงา ทำให้ผู้คนหลงผิด แต่ใครจะไปรู้ความเหงาก็มีด้านดีๆเช่นกัน

พวกคุณลองคิดดูสิ ในเวลาที่อยู่คนเดียว ใครกันที่อยู่เคียงข้างคุณ ไม่ใช่ความเหงาหรอกหรือ

ในเวลาที่คุณมีความสุขใครกันที่ยอมหลบไปอยู่เงียบๆ ความเหงาใจละแต่น่าเสียดายนะที่ไม่มีใคร มองเห็นในข้อนี้ของมัน บางทีถ้ามันมีสิทธิ์มีเสียง มันก็คงจะร้องให้คร่ำครวญให้ใครต่อใครฟังแล้วละ

ฉันเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนมีความเหงาเป็นเพื่อน มันอยู่กับคุณตั้งแต่เกิดจนตายสืบทอดต่อไปถึง รุ่นลูกรุ่นหลาน ความเหงาคือความอัมตะ เพราะมันไม่เคยตายไม่เคยหายไปไหน

มันเฝ้าอยู่กับคุณตั้งแต่แบเบาะ
หืม? ทำไมคุณถึงมองไม่เห็นมันนะหรือ
ไม่แปลกหรอก

คุณไม่มีทางมองเห็นมันก็มันออกจะซื่อายนี่ ไซ่ คุณ
ไม่มีทางมองเห็นแต่คุณสามารถ“รู้สึก”ถึงมันได้
ลองนึกดูสิ เวลาพ่อแม่ไม่อยู่ แล้วคุณนอนในเปลตัว

คนเดียว คุณรู้สึกถึงความเหงาบ้างไหม?

พอขึ้นเรียนชั้นประถม ช่วงที่ยังหาเพื่อนไม่ได้ คุณรู้สึกถึงอะไรล่ะ

พอขึ้นมัธยม ช่วงอ่านหนังสือสอบจนตึกๆตึ๊งๆ ญมมมิตของห้อง ความเหงานั่งมองคุณอยู่ตรงนั้น

คะแม่แต่ช่วงทะเลาะกับเพื่อนจนร้องไห้ซู้มูกโป่ง ใครล่ะโอบกอดคุณเพื่อปลอบใจ หากไม่นับ พ่อและแม่ของคุณ ก็เจ้าตัวที่พวกคุณไม่เคยเห็นหน้าไงคะ

เคยมีคนถามฉันว่า ถ้าเกิดว่า ความเหงามันเป็นเพื่อนเราจริงๆ เราจะนับว่าเป็นเพื่อนต่างเพศ หรือ เพื่อนเพศเดียวกันนะ? เรื่องนั้นดิฉันก็ไม่สามารถคาดเดาได้ เพราะดิฉันไม่เคยมองเห็นมันเหมือนกัน

แต่มันก็เป็นเพื่อนที่ดีนะ เพราะเราบ่นอะไรไปมันไม่เคยตอบกลับ

มันไม่เคยคิดอะไรเกินเลยกับเรา

มันไม่เคยน้อยใจที่คุณไม่สนใจ

เราเกลียดมันแค่ไหน มันก็ไม่เคยโกรธเคือง

เราอยากระบายอะไร ระบายออกไปได้เลย เพราะ

มันก็ไม่เอาไปพูด ไปเล่าต่อให้ใครฟัง

เจ้าตัวที่พวกเรามองไม่เห็น ไม่เคยได้ยินเสียง เป็น

เพื่อนที่ซื่อสัตย์มากๆ คนหนึ่ง เพราะมันไม่เคยนิทา , ว่าร้าย และ ทักหลัง หรือใครจะเถียง?

ถึงคนมากมายจะรังเกียจมัน แต่...คนบางคนก็มองเห็นคุณค่าของมันนะ

ฉันขอยกตัวอย่างถึงผู้หญิงคนหนึ่งละกัน เธอคนนี้เป็นคนที่ฉันรู้จักดี

เธอมีชื่อว่า เอ (นามสมมุติ) เธอเป็นคนที่หน้าตาอยู่ระดับพอใช้ถึงดีมาก (เรื่องนี้มันก็ขึ้นอยู่กับคนมอง) เธอโสดจนอายุสิบห้าปี ก็เริ่มมีแฟน ตามที่เพื่อนๆ ยุยง ความเหงาก็เริ่มทำหน้าที่เพื่อนที่ดี คือไปเียนมองอยู่เจิบๆห่างๆ ช่วงแรกๆเอก็ลืมนเพื่อนที่แสนดีนี้ไปเหมือนกันแต่พอคบกับแฟนไปเรื่อยๆ ก็เริ่มคิดว่า เจ้าเพื่อนคนนี้นั้นหายไปไหนกันนะ เธอเริ่มโหยหาช่วงเวลาที่อยู่กับเจ้าความเหงา เพราะมันให้

อิสระเยอะ กว่าที่แฟนคนนี้ให้ สุดท้ายเอ้ก็เลิกกับแฟนและ
กลับไปใช้ชีวิตอยู่กับความเหงาเหมือนที่เธอเคยอยู่มาสิบห้าปี
กับคนบางคนที่เคยลิ้มรสความสุข ที่ไม่มีความเหงาก็
เสพติด พอต้องมาอยู่กับความเหงาอีกครั้งก็ต้องกั๊กไม่ได้
ทำร้ายตนเอง หนักที่สุดก็คือทิ้งชีวิตตัวเองลงปรโลก ปล่อย
ให้ความเหงานั่งซึมในงานอวมงคล ของเพื่อนรัก

ฉันก็ไม่รู้หรอกนะว่าใครจะมองความเหงายังไง แต่
สำหรับฉันมันก็เป็นเพื่อนที่ดีมากคนหนึ่ง เพราะ มันอยู่กับ
เราในเวลาที่เราไม่เหลือใคร และหายไปในเวลาที่เรามีคน
รายล้อม แม้เราทำอะไรไม่ดีมันก็ไม่ เคยโกรธเคือง ไม่เคย
คิดที่จะจากเราไปไหน นี่สิเพื่อนที่ดี ฉันจึงยกความเหงานี้ให้
เป็นมิ่งมิตรที่แสนดีของฉัน

แล้วพวกคุณล่ะ มองมันในแบบไหน...

อินทิรา

“มิ่งมิตร”

ชัยพรภัส กนกกรมงคล
รางวัลชมเชย
ประเภทความเรียง ระดับนักเรียน

จากสุภาษิตที่ว่า “สองช่วยยอมนดีกว่าหัวเดียว” นั้น หมายถึง การกระทำสิ่งใดคนเดียวย่อมไม่ดีเท่ากับการช่วยกันคิด ช่วยกันทำ คงไม่มีใครที่ปฏิเสธได้ว่าบนโลกที่แสนกว้างใหญ่ใบนี้ไม่มีใครที่สามารถอยู่ได้เพียงลำพัง และลงมือทำอะไรให้สำเร็จจุล่งได้ด้วยตัวคนเดียว ดังนั้นเพื่อนคู่คิดจึงเป็นสิ่งสำคัญ

หากจะลองนึกย้อนกลับไปช่วงเวลาสมัยเรียน สถานที่แรกที่เราจะนึกถึงคงจะเป็นที่ไหนไปไม่ได้นอกจาก “โรงเรียน” โรงเรียน คือสถานที่ศึกษาที่ได้มอบความรู้ให้กับฉัน เพื่อที่วันหนึ่งถ้าฉันโตขึ้นจะได้นำความรู้เหล่านี้ไปประกอบอาชีพที่มุ่งหวังไว้ในวันข้างหน้า จากเด็กตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่ได้ก้าวจากสถาบันครอบครัวสู่สถาบันการศึกษา “โรงเรียน” เปรียบเสมือนสังคมใหม่ๆ ที่ทำให้เด็กเหล่านั้นได้มาเป็นเพื่อนกันทำให้ฉันได้พบเจอและรู้จักเพื่อนใน

หลายรูปแบบ สำหรับฉันแล้ว “เพื่อน” เปรียบเสมือนของ
ขวัญ และสิ่งที่มีค่าที่สุด ในวันที่อ่อนแอ ท้อแท้หรือหมด
กำลังใจ เพื่อนคือคนที่คอยอยู่เคียงข้าง คอยปลอบโยน
คอยให้กำลังใจเสมอมา บางครั้งอาจจะมีทะเลาะ โกรธ
เคือง หรือผิดใจกันบ้าง แต่ทุกคนก็คอยปรับความเข้าใจ
และคืนดีกันในที่สุด ไม่มีครั้งใดที่พวกเราจะโกรธกันได้นาน
สถานศึกษาแห่งนี้ได้คอยปลูกฝัง บ่มเพาะการอยู่ร่วมกัน
อย่างเป็นครอบครัว เป็นพี่น้อง เป็นครอบครัวที่อบอุ่น สอน
ให้รู้จักขอบคุณ รู้จักขอโทษเมื่อทำผิดโดยไม่ต้องมีใครกล่าว
ถ้อยคำใดๆ และรู้จักกล่าวสวัสดิ์เมื่อพบกัน ซึ่งแสดงให้เห็น
ถึงความนอบน้อม ความอ่อนน้อม เวลาไม่เคยจะหยุดเดิน
จากเด็กตัวเล็กๆที่เพิ่งจะก้าวเข้ามาในรั้วสถานศึกษาแห่งนี้
ตอนนี้ฉันโตเป็นผู้ใหญ่สุดของโรงเรียนเสียแล้ว การที่เราได้
เติบโต และเรียนรู้ไปพร้อมกับเพื่อนถือเป็นเรื่องราวดีๆ
อีกเรื่องหนึ่งในชีวิต อย่างไรก็ตามงานเลี้ยงย่อมมีวันเลิกรา
เมื่อมีพบก็ต้องมีจาก ทุกคนต่างก็มีเส้นทาง ความฝัน และ
เป้าหมายเป็นของตนเอง มีหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบที่แตก
ต่างกันไป ฉันเชื่อว่าต่อไปฉัน และเวลาจะหมุนเวียน
หรือผ่านไปนานสักแค่ไหน ฉันยังคงมั่นใจใจว่าคำว่า “เพื่อน”
หรือมิตรภาพที่ทุกคนมีให้กันจะคงอยู่ในใจพวกเราไม่ว่าจะ

วันนี้ พรุ่งนี้ และตลอดไป ถ้าหากมีใครคนใดคนหนึ่งเดือดร้อน เพื่อนๆ ก็พร้อมที่จะยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ เพื่อนแท้ย่อมไม่ทิ้งหรือปล่อยให้เพื่อนต้องเผชิญหน้ากับปัญหานั้นๆ เพียงลำพังทุกคนจะช่วยกันแก้ปัญหา และหาทางออกที่ดีที่สุด คอยให้คำปรึกษา คอยตักเตือน คอยนำทางหากมีเพื่อนคนใดคนหนึ่งหลงผิด คอยชักนำคนอื่นๆ ไปสู่ทางที่ดีแล้วแต่โตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพไปพร้อมกันกับทุกคน มีคนเคยบอกฉันว่า “เพื่อนวัยมัธยม เป็นสิ่งมีค่าที่ควรรักษาไว้” ฉันไม่เคยเข้าใจความหมายของประโยคนี้เลย จนกระทั่งตอนนี้ ตอนที่ฉันเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ฉันสามารถเข้าใจความหมายของประโยคบอกเล่านี้ได้อย่างถ่องแท้ เพื่อนวัยมัธยมเป็นความทรงจำที่น่าประทับใจ เพราะพวกเราได้ใช้เวลาด้วยกัน ผ่านเรื่องราวต่างๆ มาด้วยกัน เสียน้ำตาด้วยกันมากี่เยอะ แต่สุดท้ายพวกเราทุกคนก็สามารถผ่านพ้นปัญหาทุกปัญหาไปได้ด้วยดี สถานศึกษาแห่งนี้เป็นสถานที่ที่ให้ฉันมากกว่าความรู้ เพราะโรงเรียนของฉันได้มอบมิตรภาพที่ดี และมิตรแท้ให้กับฉัน สุดท้ายนี้มิตรแท้ที่ดีอาจจะไม่ได้หมายถึงแค่เพื่อนๆ แต่อาจจะหมายถึงคนรอบข้างที่ผ่านเข้ามา และ “คุณครู” บุคคลที่ใครหลายคนเปรียบว่าเป็น”เรือจ้าง” สำหรับฉันแล้วเนื่องจาก

เป็นเด็กคนหนึ่งที่คุณข้างจะเป็นเด็กกิจกรรมและเด็กที่ติดคุณครู ชอบช่วยเหลืองานพวกท่าน ทำให้มีโอกาสได้ใกล้ชิด ได้ร่วมงาน ได้แบ่งเบาภาระงานที่สามารถพอจะช่วยเหลือได้ และได้เห็นมุมมองที่ไม่ค่อยมีใครได้เห็นจากห้องเรียนมาก่อน คุณครูเป็นมิตรแท้ที่ไม่เคยหวังสิ่งตอบแทนใดๆจากศิษย์แม้แต่น้อย พวกท่านคือผู้ให้ คือผู้ที่คอยอบรม ดูแล และเป็นผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาแก่ศิษย์ มีเพียงสิ่งเดียวที่พวกท่านต้องการก็คือการที่เราเติบโตไปเป็นคนดีของสังคมของคุณพ่อคุณแม่และการที่เรามีอนาคตที่ดี สิ่งที่คุณครูมอบให้ ไม่ได้มีเพียงความรู้ในห้องเรียน แต่ท่านยังถ่ายทอดประสบการณ์ และความรู้ที่ไม่สามารถหาได้ในห้องเรียนอีกด้วย เช่น ทักษะในการใช้ชีวิต ข้อคิดที่สามารถนำไปปรับใช้ได้ในชีวิตประจำวัน มุมมองใหม่ๆที่เราไม่เคยพบเจอ สิ่งที่คุณครูสั่งสอน และตักเตือนนั้นเต็มไปด้วยความห่วงใย และความปรารถนาดีมาโดยตลอดโดยไม่มีเงื่อนไขใด พวกท่านคือบุคคลที่เสียสละทำงานเพื่ออุทิศตนเพื่อศิษย์อันเป็นที่รักยิ่ง สำหรับฉันแล้วพวกเขาเปรียบเสมือน “มิ่งมิตร” ที่คอยมาเติมเต็มทั้งความคิด ความฝัน เป็นความดีงามในปัจจุบัน และจะเป็นเช่นนั้นตลอดไปตราบนานเท่านาน เป็นความทรงจำที่ดี เมื่อนึกถึงที่ไรก็ทำให้ฉันยิ้มได้ทุกที ขอขอบคุณอะไร

ก็ตามที่พาให้เราได้มาพบและรู้จักกัน

“มีงมิตร” เป็นสิ่งที่อยู่ในทุกช่วงวัยของชีวิต บางครั้งอาจจะมาในรูปแบบของคนรู้จัก คนใกล้ชิดสนิทสนม และในบางครั้งก็อาจจะมาในรูปแบบของคนรอบข้าง คนที่ผ่านเข้ามาในช่วงเวลาหนึ่งของชีวิต อาจจะเป็นเพียงช่วงเวลาสั้นๆแล้วก็เดินจากไป ฉันเรียกสิ่งเหล่านี้ว่า “ความรัก” เป็นความรัก ความผูกพันที่เกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว เป็นความอบอุ่น

ในหัวใจ เป็นมิตรภาพอันดีงามที่ควรค่าแก่การรักษาไว้ซึ่งในปัจจุบัน “มิตรแท้” เป็นสิ่งที่หายาก ต้องอาศัยความจริงใจ เมื่อหาเจอแล้วก็ต้องรู้จักที่จะเก็บรักษาไว้ให้ดี มิตรแท้ที่ดีอาจไม่ใช่แค่ใครสักคนที่อยู่ด้วยกันตลอดเวลา แต่มิตรแท้คือคนที่เข้าใจฉันมากกว่าการที่ฉันเข้าใจตัวเองและคอยอยู่เคียงข้างในวันที่ล้ม หรือมีดมนหมดหนทาง ดังนั้น “มิตรภาพไม่มีใครทำลายมันลงได้นอกจากตัวของนั่นเอง”

“

หากทุกคนยอมมอบมิตรภาพแก่กันและกัน
โดยปราศจากข้อแม้และเงื่อนไข
โลกนี้คงน่าอยู่และคงเต็มไปด้วยสันติสุข

”

“มิ่งมิตร”

วาสนา อดเมืองเพีย

รางวัลชนะเลิศ

ประเภทความเรียง ระดับประชาชน

วินาทีแรกที่ถูกล็อคด้วยกุญแจมือ สถานภาพของฉันก็เปลี่ยน ค่าของความเป็นคนของฉันก็ต่างออกไป ฉันต้องโทษคดีค้ายาเสพติด ศาลตัดสินจำคุกตลอดชีวิต ความผิดที่ก่อขึ้นไม่ได้ทำลายเพียงอิสรภาพของฉัน แต่มันยังทำลายทุกมิตรภาพที่ฉันมีให้สูญสิ้นไป

ตั้งแต่ชีวิตถูกพันธนาการตกอยู่ใต้ขีดจำกัด ญาติมิตร พี่น้องและผู้คนต่างรุมประณามเหยียด ในความผิดที่ฉันได้ก่อ พวกเขาไม่ได้ปฏิบัติต่อฉันด้วยความรัก ไม่มีใครสนใจว่าการกระทำของฉันเกิดจากความตั้งใจหรือไม่ มีเหตุผลอะไรที่ต้องทำอย่างนั้น เป็นความผิดพลาดหรือเปล่า หรือเกิดจากความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ คำถามเหล่านี้ไม่ได้ตกค้างในใจของใครให้นำไปคิดพิจารณา ทุกคนล้วนลงความเห็นตรงกันว่าผิดก็คือผิด ฉันเข้าใจและให้เกียรติในบทลงโทษของกฎหมาย ที่ต้องคงไว้ซึ่งความศักดิ์สิทธิ์ เทียงธรรม

มิ่งมิตร

และได้น้อมรับด้วยความสำนึก แต่ฉันยังคงความสงสัยและ
เสียใจในกฎหมู่ของผู้คน ที่ทั้งตัดสินและตัดขาด เมินหน้า
แถมยังตีค่าในตัวของฉันให้ต่ำลง ฉันรู้สึกเจ็บปวดราวกับถูก
อับเพทออกจากความเป็นคน ความเจ็บปวดหล่อเลี้ยงความ
ขมขื่น ทำให้ความขมขื่นเติบโตขึ้นเหมือนวัชพืช ที่จริงความ
ขมขื่นเป็นเหมือนรากที่ฝังลึกอยู่ในดินของจิตใจฉัน เมื่อฉัน
รดน้ำด้วยความโศกเศร้าน้อยเนื้อต่ำใจ “มันจึงออกขึ้นมา

“ฉันตัดสินโลกใบนี้ว่า

ไม่มีความรัก ความเมตตา และมิตรภาพที่แท้จริง”

และทำให้ฉันตัดสินโลกใบนี้ว่า ไม่มีความรัก ความเมตตา
และมิตรภาพที่แท้จริง” ต่อมาฉันได้รับจดหมายฉบับหนึ่ง
ซึ่งจำหน้าผู้ส่งชื่อ ไดแอน ฉันมั่นใจว่าไม่เคยรู้จักกับคนคน
นี้มาก่อน และพอเปิดอ่านจึงได้รู้ว่าเป็นจดหมายแนะนำตัว
ไดแอนเป็นหญิงชาวออสเตรเลีย เธอเล่าว่าเธอได้ชื่อที่อยู่
ของฉันจากเพื่อนของเธอคนหนึ่ง จึงอยากทำความรู้จัก
อยากเป็นเพื่อนกับฉัน ข้อความในจดหมายของเธอดูราวกับ

ว่าเรารู้จักกันมานานก่อนหน้านั้น เธอให้ความสนิทและดู
เปิดเผยและจริงใจในมิตรภาพ แต่ในตอนนั้นฉันให้เธอได้แค่
สิทธิ์ของเพื่อนมนุษย์คนหนึ่งบนโลกเท่านั้น เพราะรากเหง้า
แห่งความขมขื่นได้หยั่งลึกลงไปจิตใจฉันจนยากที่จะแก้ แต่
แล้วคำภายิตที่ว่าน้ำเซาะหินมันยังกร่อน ก็ได้เกิดขึ้นกับฉัน
เพราะเมื่อเวลาผ่านไปความจริงใจและความดีงามของได
แอน ก็ได้กลายเป็นจอบใหญ่ที่คมกริบมาขุดรากถอนโคน

“ความดีงามของไดแอน ก็ได้กลายเป็นจอบใหญ่
ที่คมกริบมาขุดรากถอนโคนความขมขื่นนั้นออกไป”

อินทิรา

ความขมขื่นนั้นออกไปจากจดหมายฉบับแรกก็มีฉบับอื่น
ถูกส่งตามมาเรื่อยๆ อย่างเสมอต้นเสมอปลาย มิตรภาพ
ของเราก่อตัวขึ้นอย่างช้าๆ ฉันตั้งคำถามแรกกับไดแอนว่า
ทำไมเธอถึงพูดคุยและให้ความเป็นเพื่อนกับคนที่สังคมตีค่า
ว่าต่ำอย่างฉัน คำตอบที่ได้มามันช่างงดงามและซาบซึ้งใจ
เพราะเธอกล่าวว่า “ถ้าฉันรักเฉพาะคนที่น่ารักจะมี
ประโยชน์อะไร และการให้อภัยจะเอาไว้ใช้กับใคร ถ้าไม่ใช่

“ถ้าฉันรักเฉพาะคนที่น่ารัก
จะมีประโยชน์อะไร และการให้
อกัยจะเอาไว้ใช้กับใคร ถ้าไม่ใช่
กับคนที่ทำผิดพลาด”

คำพูดนี้เป็นเหมือนแสงสว่างที่
สาดส่องเข้ามาในโลกอันมืดมิด
ของฉัน”

กับคนที่ทำผิดพลาด” คำพูดนี้เป็นเหมือนแสงสว่างที่สาดส่องเข้ามาในโลกอันมืดมิดของฉัน ไดแอนบอกว่าเธอไม่ได้เห็นด้วยกับความผิดที่ฉันทำไปแต่เธอก็ไม่เคยกล้าตัดสินใคร เพราะเชื่อว่าคนเราก็ต้องมีส่วนที่ติดอยู่ในตัว ไดแอนพยายามให้กำลังใจและสร้างความเชื่อมั่นในมิตรภาพที่เธอมอบให้ฉัน เธอไม่เคยมองว่าฉันเป็นเพียงผู้ต้องขังแต่กลับให้คุณค่าในตัวฉัน เท่ากับมนุษย์ทุกคนบนโลกที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น จะคอยเป็นเพื่อน เป็นที่ปรึกษาที่ดี รับฟังและใส่ใจในทุกเรื่องราวของฉัน มีอยู่ครั้งหนึ่งแม่ของไดแอนป่วยต้องเข้าโรงพยาบาล เธอต้องไปนอนเฝ้าไข้คอยดูแลแม่อยู่หลายวัน ไดแอนบอกว่าเธอเป็นห่วงแม่ของเธอมาก แล้วก็พยายามดูแลท่านให้ดีที่สุดเท่าที่ ลูกคนหนึ่งจะทำได้ เธอบอกว่าแม่ของเธอต้องการเธอมาก และฉันก็อุ่นใจที่ไดแอนคอยเคียงข้างท่าน

เธอภูมิใจและดีใจที่ได้มีโอกาสทำหน้าที่ของลูกที่ดี แต่ในขณะที่เดียวกันไดแอนก็บอกกับฉันว่า เหตุการณ์นี้ทำให้เธอคิดถึงและเป็นห่วงฉันมาก เพราะเธอรู้ว่าฉันคงเจ็บปวดไม่น้อย ในการที่ต้องห่างจากพ่อแม่และไม่ได้เคียงข้างพวกท่านเมื่อยามป่วยไข้และชรา นี่หรือเปล่าที่เรียกว่า “เอาใจเขามาใส่ใจเรา” ความอ่อนโยนของไดแอนที่แสดงออกมาผ่านตัวหนังสือ ทำให้ฉันกอดจดหมายฉบับนั้นไว้แน่นและร้องไห้จนสะอื้น ฉันรู้สึกสะเทือนใจเมื่อนึกถึงความจริง และในขณะที่เดียวกันฉันก็รู้สึกซาบซึ้งอยากขอบคุณไดแอนที่เธอเข้าใจถึงความรู้สึกของฉันจะมีสักกี่คนบนโลกที่จะแบ่งใจนึกถึงกันและกันเฉกเช่นเพื่อนของฉันคนนี้ ไดแอนไม่เคยเหนื่อยกับมิตรภาพของเรา เธอสละพื้นที่ส่วนตัวให้คนอย่างฉันได้ยืนด้วยตลอดเวลา การเปิดใจกว้างและการรู้จักให้อภัยของไดแอนได้เป็นความคิดของฉันที่เคยตัดเพราะทุกคนบนโลก เพราะฉันเคยเรียกร้องให้ทุกคนอภัยในความผิดของฉันและเปิดใจยอมรับฉันบ้าง ถึงวันนี้สิ่งที่ฉันหวังนั้นอาจจะยังไม่เป็นไปตามใจที่คิดจะสักเท่าไร แต่ฉันก็พร้อมแล้วที่จะเปิดใจกว้างและยอมรับ ในทุกคำตัดสินของผู้คนไม่ว่าจะดีหรือร้าย และพร้อมที่จะให้อภัยกับทุกการดูถูกเหยียดหยาม ฉันอยากได้มิตร นั่นหมายความว่า

ว่าฉันต้องเริ่มสร้างก่อน เพราะได้อ่านเคยแบ่งปันคำพูด
ประโยคหนึ่งในพระคัมภีร์ไบเบิลให้ฉันฟังว่า “จงปฏิบัติต่อ
ผู้อื่น อย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน” ไดแอน
เคยบอกไว้ในจดหมายฉบับแรกของเธอว่าเธออยากเป็น
เพื่อนกับฉัน และวันนี้เธอก็ได้กลายเป็นเพื่อนรักของฉันไป
แล้วด้วยการปฏิบัติของเธอ ฉันก็จะพึงปฏิบัติต่อทุกคนด้วย
ความเป็นมิตรเช่นกัน ในจดหมายทุกฉบับของไดแอนเธอ

จะพูดเสมอว่า ความหวังและความสุขของเธอคือการที่จะ
ได้เห็นฉันกลับออกไปมีชีวิตใหม่ที่ดียีกครั้ง ไม่น่าเชื่อว่าคน
ที่อยู่ไกลแสนไกลยังเสนอตัวมาเป็นเพื่อนกับฉัน คนที่พูด
กันกับฉันคนละภาษากลับเข้าใจฉันมากที่สุด คนที่ไม่เคย
ได้รับผลประโยชน์อะไรจากฉันกลับมอบแต่สิ่งที่ดีงามมาให้
นี่แหละที่เขาเรียกว่าเพื่อนแท้ 10 กว่าปีแล้วสำหรับ
มิตรภาพที่แสนจะบังเอิญแต่กลับมั่นคงของเรา น้ำหมึก

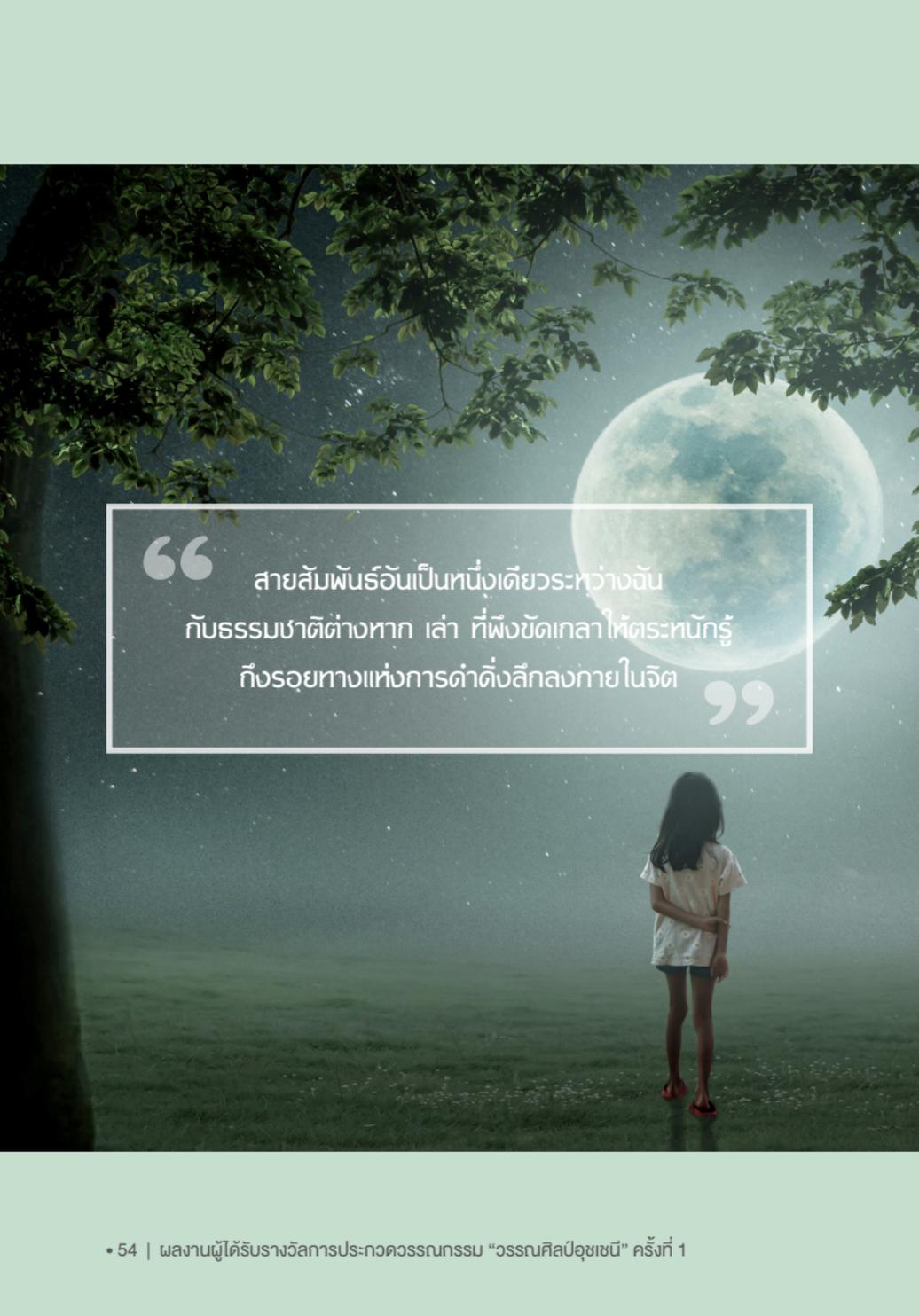

นี่แหละที่เขาเรียกว่าเพื่อนแท้ 10 กว่าปีแล้วสำหรับมิตรภาพที่แสนจะบังเอิญ แต่กลับมั่นคงของเรา น้ำหมึกปากกาของไดแอนไม่ได้ซีมลงในแค่แผ่นกระดาษจดหมาย แต่ทุกถ้อยคำของเธอ นั้นมันได้ซึมซับลงในจิตใจของฉันอย่างเข้มข้น ฉันมีแรงและกำลังใจที่จะรอเวลากลับออกไป หมั่นคำล้นคำกับการขอบคุณคงไม่เพียงพอสำหรับเพื่อนต่างแดนคนนี้ และต้องขอบคุณเพื่อนของไดแอนอันคนนั้นที่ได้มอบชื่อ และที่อยู่ของฉันให้ไดแอนเมื่อ 10 กว่าปีที่แล้ว

มิตรภาพที่ไดแอนมอบให้ ได้โอบอุ้มจิตใจที่แตกร้าวของฉันให้กลับมาแข็งแรงและสมบูรณ์อีกครั้ง แล้วมันจะดีกว่านี้สักเพียงไหน หากทุกคนยอมมอบมิตรภาพแก่กันและกันโดยปราศจากข้อแม้และเงื่อนไข โลกนี้คงน่าอยู่และคงเต็มล้นด้วยสันติสุข

“น้ำหมึกปากกาของไดแอน
ไม่ได้ซึมลงในแค่แผ่นกระดาษ
จดหมาย แต่ทุกก้อยคำของเธอ
นั่นมันได้ซึมซับลงในจิตใจของ
ฉันอย่างเข้มข้น”

“ สายสัมพันธ์อันเป็นหนึ่งเดียวระหว่างฉัน
กับธรรมชาติต่างหาก เล่า ที่ฟังชัดเกล้าให้ตระหนักรู้
ถึงรอยทางแห่งการดำเนินลึกลงภายในจิต ”

“มิ่งมิตร”

ชนิษฐา วชิราพรพฤษ

รางวัลชมเชย

ประเภทความเรียง ระดับประชาชน

ฟ้าร้องครางคร่ำครวญ ตะโกนจ่าบรรจก ก่อนห่มคลุม
ร่างด้วย แพร่ผ้าดำ ปลดปล่อยน้ำตารดรินลงแผ่นดิน เกละ
ไหลเรื่อยสู่ธารน้ำตั้งแต่ต้นจบปลาย ฉันดีใจสิ้นหลายที่เธอ
ไม่ปล่อยให้ฉันร่ำไห้เพียงตายเดียว แม้เธอจะเคยละเลยเพิก
เฉย กระทั่งความเหือดแห้งเป็นฝ่ายกำชัยชนะเหนือความ
ทุกข์ระทมของฉันมาหลายวารแล้ว โอ้ไม่สิ ฉันกระมังที่เป็น
ฝ่ายเมินหมางก่อน เราจึงไร้การโอภาปราศรัยต่อกัน ฉันรู้
เสมอว่าปุยมะฆต้องคลอเคลียเธออยู่เป็นนิจตามครรลอง
อาทิตย์กับจันทร์ย้อมโผล่หน้าท่ายักตามหน้าที่มิบกพร่อง
และดวงดาวคงยังกะพริบระยิบยับยามเธอหลับใหล แต่เจ้า
ความหยาบกระด้างอยู่ในกมลมานานแรม สิ่งสะกดทับทาบ
ไม่ยอมยอให้ฉันแหงนพบสบตาเธอ แล้วยังพองเพื่อน ทั้ง
แผ่นดิน สายลม แสงแดด ขุนเขาลำเนาไพร ต้นสายปลาย
น้ำ สรรพสัตว์และสรรพสิ่ง ล้วนต่างเป็นสหายพึ่งพิงพักพา

นิษฐา

ฉันก็คือหนึ่งในนั้น ดั่งกันและกัน

แต่นั้นวัน พลัดเดือน เคลื่อน พ.ศ. อานุภาพพราว
พราย อันร้ายล้ำของโลก โกรธ หลง กลับยื้อยุดฉุดฉันกับ
ผองเธอ จนจวนเจียน จากจรมรณา ฉันรั้งความดิน รังเกียจ
แดด บริภาษฝน ก่นด่าลมพายุ ประทุษร้ายสิ่งสาราสัตว์
หาญหักทำลายผืนป่า เหยียบบ่ย้ายีความมีอยู่ของสรรพชีพ
ไม่ประวิงแยแส แลไม่เข้าใจถึงความเปลี่ยนแปลงอันเป็นวิถี
ทางแห่งความจริง หากมิหวนคืนสู่สามัญธรรมชาติ และ
ตัวฉันยังหมายมาดพลีชีวี อยู่ในแดนคอนกรีต ยามที่ฟ้าห่ม
คลุมร่างด้วยแพรผ้าดำ ฉันก็คงหลงวน ว้ายอยู่ใต้แสงไสว
จากดวงไฟบนตึกระฟ้า ต้มดื่อกำซาบกับสุขมายาที่แม้จะ
ส่องนำทางให้พ้นจากมืดมิด แต่หาได้ส่องนำชีวิตให้พ้นจาก
มืดมน

สายสัมพันธ์อันเป็นหนึ่งในเดียวระหว่างฉันกับธรรมชาติ
ต่างหาก เล่า ที่ฟังชัดเกล้าให้ตระหนักรู้ถึงรอยทางแห่งการ
ดำเนินลึกลงภายในจิต จนพานพบแสงเรืองงามไสวสว่าง ณ
กลางดวงใจ

โอ้ผองเธอ...มีมิตรของฉัน

“

โลกเป็นเพียงสะพานเชื่อมสู่อวกาศ
อันไพศาลของพระองค์
และอวกาศนั้นอยู่ภายในเราทุกคนนั่นเอง

”

“จดหมายถึงมิ่งมิตร”

เจริญขวัญ แพรกทอง บลาฮาาสกั

รางวัลชมเชย

ประเภทความเรียง ระดับประชาชน

มิ่งมิตรที่รักของฉัน

เธอคงประหลาดใจเมื่อได้รับจดหมายฉบับนี้จากคน
แปลกหน้าคนหนึ่งผู้ผ่านโลกมาก่อนชีวิต ล้มรสประสบการณ์
ทั้งหวานทั้งขม สัมผัสสรน้ำตาและรอยยิ้ม จนสุดท้ายค้น
พบความหมายของชีวิตจากปราชญ์โบราณผู้ทรงตรัสว่า
โลกนี้เป็นเพียงสะพานที่ต้องเดินข้ามไปเท่านั้น หากใช้สถานที่
ที่อันควรสร้างบ้านเรือนไว้เป็นการถาวร โลกเป็นเพียงสะพาน
เชื่อมสู่อาณาจักรอันไพศาลของพระองค์ และอาณาจักร
นี้อยู่ภายในเราทุกคนนั่นเอง

ฉันอยากเขียนจดหมายฉบับนี้ถึงมิ่งมิตรทุกคนเสมือน
พินัยกรรมฉบับเล็กมอบสู่มวลสหายและยุวมิตร ด้วย
หวาดหวั่นว่า “สะพาน” แห่งนี้กำลังชำรุดจนเกินเยียวยา
แล้ววันหนึ่งจะถึงกาลเสื่อมสลาย เพราะดูเหมือนว่าเราไม่
เคยเรียนรู้จากประวัติศาสตร์เลยแม้แต่น้อย เราต่างก่อ

8/10/25

สงครามที่นั่นที่นี้จนแพร่ลามไปทั่วโลก สงครามทำให้เราต้องฆ่าคนที่เรารู้จัก เกี่ยวพันในสิ่งที่ไม่เคยเกี่ยวข้อง แย่งชิงในสิ่งไร้สาระ ล้มตายในดินแดนแปลกหน้า ทำตามคำสั่งของคนที่ไม่ใช่คนใกล้ชิด สูญเสียในสิ่งที่เคยมีอยู่ และทุกคนล้วนพ่ายแพ้ ที่สำคัญคือสงครามทำให้โลกทั้งใบดิ่งสู่หุบเหวอันมืดมิดก่อนลุกไหม้เป็นจุดในที่สุด

การทำสงครามไม่ว่าจะระหว่างประเทศหรือภายในประเทศคือการใช้ความรุนแรงแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งเมื่อขาดความเคารพต่ออีกฝ่าย การล่วงละเมิดจึงตามมาจากความรุนแรงจึงเพิ่มระดับไปสู่สงครามทุกรูปแบบ หลายคนกล่าวโทษผู้นำอำนาจว่าเป็นเหตุให้เกิดความขัดแย้งแบ่งฝ่าย แต่แท้จริงแล้ว ไม่ใช่ผู้มีอำนาจหรอกที่น่ากลัว หากแต่ความรุนแรงที่ครอบงำความคิดของมนุษย์ต่างหากที่เป็นเรื่องน่ากลัว

จุดสุดท้ายของความรุนแรงคือความแตกหักและล่มสลายทั้งสิ้น ฉันเชื่อว่าความรักและความดีคือสิ่งที่จะช่วยเยียวยาโลกใบนี้ เราไม่ได้เกิดมาเพื่อเกลียดชังและทำลายล้างระหว่างกัน ฉันไม่เชื่อว่าความเกลียดชังและความรุนแรงสามารถฉีกดินโลกให้เคลื่อนที่ไปข้างหน้า แต่ความรักและความดีต่างหากคือสิ่งที่ขับเคลื่อนโลกไปสู่อนาคต

น่าเสียดายที่ดาวเคราะห์สีน้ำเงินดวงนี้เต็มไปด้วยความ
เกลียดชังมากเกินไป คงไม่สายเกินไปใช่ไหม หากว่าเรา
สบตากันบ้าง เอ่ยคำขอโทษแล้วพยายามหาทางออกของ
ความขัดแย้งทั้งปวงด้วยสันติวิธี

มีมิตรบางคนอาจคิดว่านี่เป็นอุดมคติเพื่อฝันที่มีอาจ
เป็นจริงได้ แต่จุดเริ่มต้นของวีรกรรมอันยิ่งใหญ่ดงามล้วนมี
ต้นกำเนิดจากอุดมคติทั้งสิ้น การมีชีวิตอยู่เพื่อตนเองนั่นคือ
วิถีปฤชณ ส่วนการมีชีวิตอยู่เพื่อผู้อื่นคือวิถีวีรบุรุษ ผลงาน
ของผู้ดำรงอุดมคติของตนโดยมุ่งเอื้อประโยชน์ให้คนส่วน
ใหญ่ยิ่งแตกหน่อต่อผลมาจนถึงปัจจุบัน แม้รางวัลดับสูญสู่
รัฐลี แต่ความคิดและอุดมคดียังหยั่งรากและแผ่ขยาย
เป็นต้นแบบให้คนรุ่นหลังได้ชื่นชม ผลิความคิดใหม่บน
รากฐานอุดมคติเก่า อกเงยสู่ความวิวัฒนาการไม่รู้สิ้น

แม้เราคาดหวังให้โลกใบนี้น่าอยู่และเต็มไปด้วยความ
รัก ความงาม กับความดี แต่น่าแปลกใจมีใช้น้อยที่เรามัก
อบรมยุमितให้เติบโตขึ้นมาเป็นคนเก่งมากกว่าคนดี หาก
โลกต้องการคนเก่งมากกว่าคนดีอย่างแท้จริงแล้ว เหตุใดสิ่ง
ที่เราคาดหวังในสังคมอุดมคติจึงยังไม่เกิดขึ้น ทุกศาสนาไม่
เคยสอนใครให้เป็นคนเก่ง แต่สอนให้เป็นคนดี มวลปราชญ์
และผู้รู้แจ้งเห็นจริงตระหนักถึงคุณค่าของความดีมาโดย

ตลอด เพราะเมื่อมนุษย์สิ้นความดี ต่อให้เก่งสักเท่าไรก็ได้
ความหมายโดยสิ้นเชิง ผู้ที่ดำรงตนในโลกโดยอาศัยความ
ดีเป็นวิถีชี้นำ ย่อมอ่อนน้อมถ่อมตนและเคารพต่อสรรพสิ่ง
ในโลก ความรักและความเมตตาในหัวใจจะทำให้เรามอง
เพื่อนร่วมโลกอย่างเห็นอกเห็นใจ ไม่กล้าเบียดเบียนชีวิต
ทั้งปวง และนำมาสู่การอยู่ร่วมกันอย่างสันติ

ขอโทษและได้โปรดให้อภัยที่คนรุ่นฉันสร้างปัญหา
ให้ยูมิตรรุ่นหลังต้องแก้ไขสืบต่อมา ได้แต่หวังว่าเราจะ
นำความผิดพลาดจากรุ่นฉันและรุ่นก่อนหน้ามาปรับปรุง
ระบบการศึกษาใหม่ โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของสันติภาพอัน
เกี่ยวโยงกันทั้งระบบ นับตั้งแต่การไม่นิยมความรุนแรง เน้น
การร่วมมือและไม่เอาเปรียบกัน โดยไม่สอนให้เห็นว่าตนเอง
สำคัญที่สุด ไม่เช่นนั้นทั้งโลกคงมีแต่ “ฉัน” ไม่มีเขา เธอ และเรา

สุดท้ายนี้ ฉันขอส่งมอบ “สะพาน” ให้เธอดูแล ด้วย
หวังว่าสะพานแห่งนี้จะมั่นคงงดงามต่อไปในอนาคต ไม่เป็น
เพียงซากชำรุดหักพัง อยากให้เราถนอมรักในสิ่งเดียวกัน
คงจะไม่เป็นภาระเธอเกินไปใช่ไหม..มีงมิตรที่รัก

รักและปรารถนาดีเสมอ

มิตรของเธอ

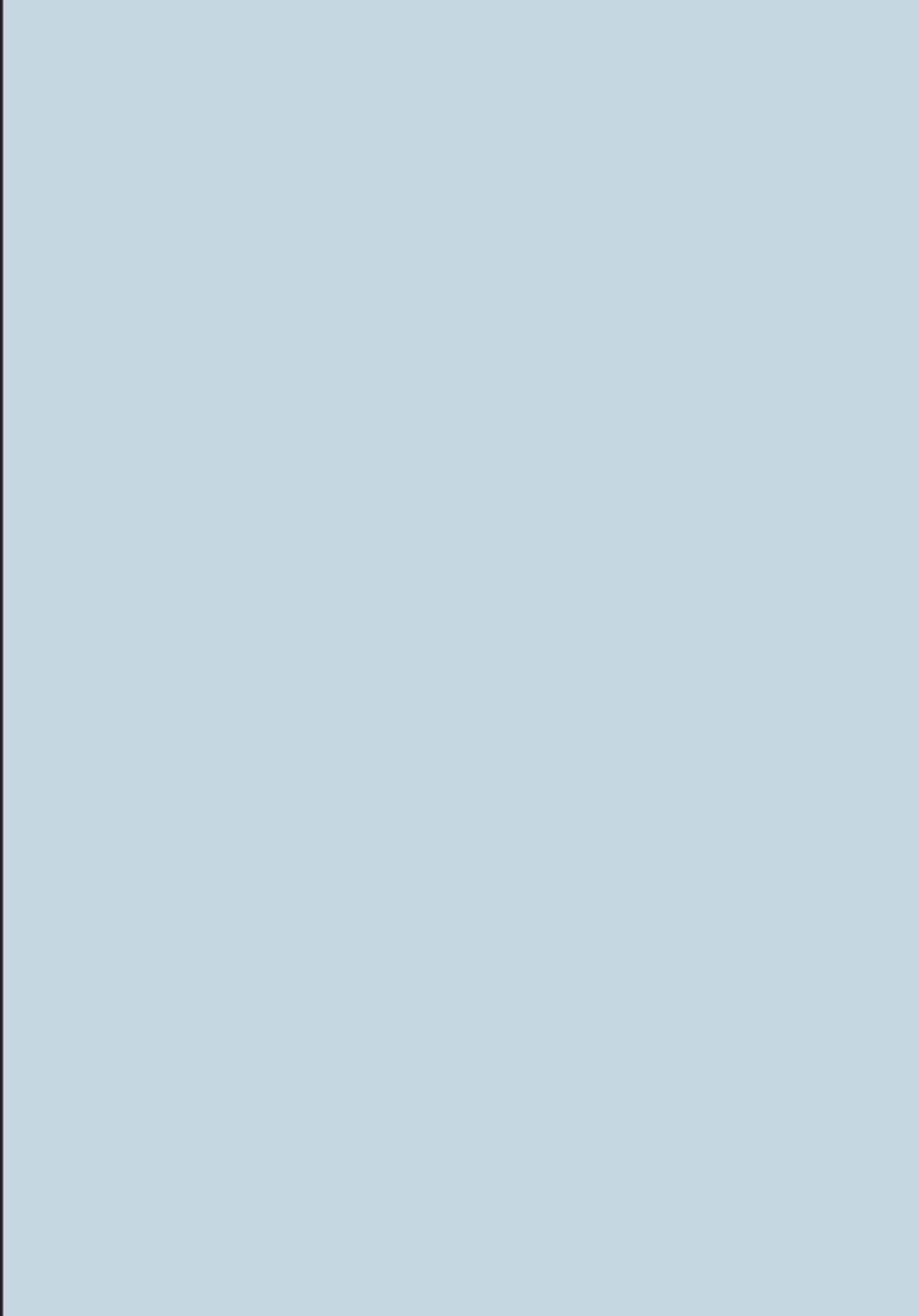
รางวัลวรรณศิลป์อุงเงนี
Eugénie Memorial Literary Awards

รายชื่อคณะกรรมการอำนวยการ

1. คุณหญิงปัทมา	ลีลาวดีตระกูล	ประธานฯ
2. แมร์มีเรียม	กิจเจริญ	
3. คุณปิยะพันธ์	จัมปาสุด	
4. คุณวันทนีย์	นามะสนธิ	
5. พ.ต.ปานสรวง	ชุมสาย ณ อยุธยา	

รายชื่อคณะกรรมการ

1. คุณประยอม	ชองทอง	
2. คุณเนาวรัตน์	พงษ์ไพบูลย์	
3. คุณอดุล	จันทร์ศักดิ์	
4. คุณชัมย์ภร	แสงกระจ่าง	(บางคมบาง)
5. คุณจิระนันท์	พิตรปรีชา	
6. คุณชุติมา	เสวิกุล	
7. คุณกนกวลี	พจนปกรณ์	
8. คุณณรงค์ฤทธิ	ยงจินดารัตน์	(ปะการัง)
9. บาทหลวงอนุชา	ไชยเดช	
10. บาทหลวงอนุสรณ์	แก้วขจร	

Dr. Jit

